

Arrest

nr. 348 149 van 9 juni 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. LAFFINEUR
Haantjeslei 69A
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 1 juni 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging (en de nietigverklaring) te vorderen van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) van 25 mei 2026 en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 25 mei 2026.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. LAFFINEUR die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker maakte op 9 juni 2024 het voorwerp uit van een administratief verslag van de politie wegens illegaal verblijf en openbare dronkenschap. Hij was in het bezit van een Spaanse verblijftitel. De gemachtigde van de minister neemt op dezelfde dag een bevel om het grondgebied te verlaten en betrokkene wordt uitgenodigd om zich aan te bieden bij de ICAM-coach in het kader van een begeleide terugkeer. Op 4 november 2024 werd beslist het coaching traject stop te zetten omdat hij had aangegeven terug te keren naar Spanje.

Op 25 mei 2026 maakt verzoeker opnieuw het voorwerp uit van een administratief verslag van de politie te Antwerpen wegens illegaal verblijf, openbare dronkenschap en vechtpartij. Hij was in het bezit van een Poolse verblijfskaart.

Op 25 mei 2026 neemt de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten⁽¹⁾:

naam: O.

voornaam: A.

geboortedatum: X

geboorteplaats: < > nationaliteit: Nigeria

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen: Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort vergezeld van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Betrokkene legt wel een geldige Poolse verblijfsvergunning voor maar niet het eveneens benodigde identiteitsdocument.

x 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Antwerpen op 25.5.2026 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van een vechtpartij in dronken toestand.

Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat betrokkene ook al eerder in aanraking kwam met de ordediensten: verkoop van drugs en vereniging van misdadigers (2021, PZ Antwerpen), en 2x openbare dronkenschap (2024, PZ Antwerpen).

Inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen zijn een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestandsdelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drughandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.’ Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (...); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan’. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip ‘ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid’ valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/ Tsakouridis (Grote Kamer).

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, de herhaling en de maatschappelijke ernst, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

x 10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

Betrokkene legt een Poolse verblijfstitel voor. Indien hij daar het verblijfsrecht nog niet is verloren, kan hij naar Polen terugkeren.

Betrokkene verklaart geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken. x Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds vorige week in België te verblijven, en hier op vriendenbezoek te zijn. In het administratief dossier bevinden zich geen documenten die deze verklaring kunnen staven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene werd op 13.06.2024 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Hij werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar het land van herkomst en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.

Betrokkene verklaarde tijdens het traject dat hij naar Spanje zou terugkeren, waar hij toen een verblijfsvergunning van had. Op de vraag om hiervan bewijzen te verschaffen, heeft hij nooit gereageerd.

De ICAM-coaches hebben moeite gedaan om betrokkene terug in het traject te betrekken, zo zijn zij op 11.10.2024 op huisbezoek op het adres van betrokkene geweest, maar hij was daar niet aan te treffen. Op de achtergelaten uitnodiging voor een vervolgesprek op 04.11.2024 heeft betrokkene niet gereageerd.

Op 04.11.2024 werd het coachingstraject beëindigd door gebrek aan medewerking van betrokkene.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 09.06.2024. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Antwerpen op 25.5.2026 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van een vechtpartij in dronken toestand.

Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat betrokkene ook al eerder in aanraking kwam met de ordediensten: verkoop van drugs en vereniging van misdadigers (2021, PZ Antwerpen), en 2x openbare dronkenschap (2024, PZ Antwerpen).

Inbreuken op de wetgeving inzake verdoovende middelen zijn een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestandsdelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drughandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten'. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (...); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan'. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip 'ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid' valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/ Tsakouridis (Grote Kamer).

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, de herhaling en de maatschappelijke ernst, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland of land van verblijf (Polen).

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

(...)"

Op 25 mei 2026 neemt de gemachtigde van de minister eveneens een inreisverbod voor drie jaar (bijlage 13sexies), aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De eerste bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in, zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Dit wetsartikel luidt als volgt: *“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”*

2.2. Voor zover verzoeker zich met zijn vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, staat op grond van artikel 71, eerste lid, van de vreemdelingenwet enkel een beroep open bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats. De vordering is niet ontvankelijk in zoverre zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot vrijheidsberoving bij gebrek aan rechtsmacht.

2.3. Verzoeker richt zich blijkens zijn verzoekschrift niet enkel tegen de verwijderingsmaatregel (bijlage 13septies), maar ook tegen de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

2.4. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep in zoverre dit gericht is tegen het inreisverbod (bijlage 13sexies). De vraag rijst dus of verzoeker een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid, zoals bedoeld in artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet, kan aanwenden tegen de tweede bestreden beslissing.

2.5. In zijn arrest van 18 oktober 2018 heeft het Grondwettelijk Hof naar aanleiding van een prejudiciële vraag over het toepassingsgebied van artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet gesteld dat *“tegen het inreisverbod als dusdanig geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingesteld, aangezien een dergelijk verbod, indien het wordt opgelegd, steeds gepaard gaat met een beslissing tot verwijdering, waartegen een dergelijke vordering kan worden ingesteld wanneer de tenuitvoerlegging daarvan imminent is”* (GwH, 18 oktober 2018, nr. 141/2018, nr. B.10). Bijgevolg is onderhavige vordering, voor zover zij gericht is tegen de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) niet ontvankelijk. De vordering is niet ontvankelijk in zoverre zij gericht is tegen de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies), thans de tweede bestreden beslissing.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

4.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan: *“ Verzoeker werd van zijn vrijheid beroofd met het oog op zijn verwijdering en wordt vastgehouden in een centrum voor illegalen te Merksplas.”*

4.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker is vastgehouden met het oog op een verwijdering. Bijgevolg is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing heeft plaatsgevonden.

4.2.3. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1 Verzoeker voert in het enige middel de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 6, lid 2 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het materiële motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel.

Verzoeker wijst op zijn Poolse verblijfstitel en meent dat in de bestreden beslissing niet op afdoende wijze wordt verduidelijkt waarom er desondanks wordt gekozen voor een klassiek Belgisch terugkeer- en verwijderingsspoor. Er wordt niet gepreciseerd of de authenticiteit van de Poolse verblijfskaart wordt betwist, noch of de geldigheid ervan wordt ontkend en/of verzoeker zijn verblijfsrecht in Polen zou verloren hebben. Verzoeker voegt nog niet vertaalde stukken toe aan het verzoekschrift waaruit blijkt dat hij prestaties heeft geleverd voor een Poolse firma. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is door uit te gaan van een relevante Poolse verblijfstoestand doch de juridische gevolgen ervan niet verwerkt in de besluitvorming.

4.3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 10° van de Vreemdelingenwet en artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten (hij is niet in het bezit van een geldig paspoort en heeft geen geldig visum of verblijfstitel), omdat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden. Er wordt gepreciseerd dat verzoeker over een geldige Poolse verblijfsvergunning beschikt maar niet over het eveneens benodigde identiteitsdocument. Indien verzoeker nog over een verblijfsrecht beschikt in Polen kan hij naar Polen terugkeren. De motivering in feite aangaande het niet toestaan van een termijn voor vrijwillig vertrek is dat er een risico op onderduiken bestaat. Bovendien is hij een bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn, waaraan gedeeltelijke uitvoering wordt gegeven door artikel 7 van de vreemdelingenwet, heeft betrekking op het terugkeerbesluit en luidt als volgt:

“1. Onverminderd de in de leden 2 tot en met 5 vermelde uitzonderingen, vaardigen de lidstaten een terugkeerbesluit uit tegen de onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft. (...) 6. Deze richtlijn belet niet dat in de lidstaten het besluit inzake de beëindiging van het legaal verblijf tezamen met een terugkeerbesluit en/of een verwijderingsbesluit en/of een inreisverbod overeenkomstig de nationale wetgeving met één administratieve of rechterlijke besluit of handeling kan worden genomen, onverminderd de procedurele waarborgen die zijn vervat in hoofdstuk III en in andere toepasselijke bepalingen van het communautair en het nationaal recht.”

Een bevel om het grondgebied te verlaten, getroffen in toepassing van de artikelen 7, eerste lid, en 74/14 van de vreemdelingenwet, moet worden aanzien als de uitvoering in intern recht van de artikel 6, van de Terugkeerrichtlijn. Het bevel om het grondgebied te verlaten dat besloten ligt in de bestreden akte komt bijgevolg voor als een terugkeerbesluit in de zin van de Terugkeerrichtlijn.

De motivering inzake de toepassing van voormelde artikelen van de vreemdelingenwet wordt door de verzoeker op zich niet betwist. De verzoeker toont op dit punt ook niet aan dat de motieven niet afdoende zouden zijn in het licht van de voormelde bepalingen. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele

motiveringsplicht. De schending van de formele motiveringsplicht en artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn wordt prima facie niet aangetoond.

Waar verzoeker de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht merkt de Raad op dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In de nota met opmerkingen wijst verwerende partij erop dat verzoeker geen belang meer heeft bij zijn kritiek aangezien de Poolse instanties op 29 mei 2026 hebben ingestemd met verzoekers overname. Dit stemt overeen met de stukken van het administratief dossier. Verwerende partij merkt daarbij nog op dat op het bestuur een zorgvuldigheidsplicht rust om de geldigheid van de voorgelegde buitenlandse verblijfstitels te verifiëren en zich te informeren of de uitgevende overheid bereis is om verzoeker terug te nemen.

Waar verzoeker stelt dat elk dossier grondig en behoorlijk moet worden onderzocht en dat dit *in casu* niet is gebeurd, laat verzoeker na uiteen te zetten met welke elementen geen rekening zou zijn gehouden. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat rekening is gehouden met zijn Poolse verblijfstitel. Verzoeker maakt in het licht van zijn betoog niet duidelijk dat verweerder de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding. De Raad benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige, of in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Verzoeker was niet in het bezit van zijn identiteitskaart waardoor de verwerende partij de nodige verificaties diende te doen bij de Poolse instanties.

De aangevoerde schending van het materiële motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel wordt prima facie niet aangetoond.

4.4. Verzoeker heeft geen ernstig middel aangebracht. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. CLAESEN,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

M. CLAESEN

N. MOONEN